

DOBROGEA JUNTA

Director-Proprietar C. N. SARRY

APARE ZILNIC

Redacția și Administrația: G. D. STANȚA str. Școlii Vărbii No. 27
Abonamentul cu supliment cultural: un an 600 lei, 6 luni 300
Pentru Advertiser și instituții lei 2.000.—Recunosc și inserții (vezi tarif
tabelul No. 134)

Inscris în registrul publicațiilor periodice al Tribunalului Constanța sub Nr. 3 din 7 Mai 1938

Spre Carsium

În adevăr, mi-ar fi fost mai lesne să vorbesc despre amice vechi, despre grădini și istorice vestigi, decât să-mi ridic în ochi, cu propriile-mi puteri, o realitate prea puțin plăcută.

Și spun aceasta nu cu puțină șângere de inimă. Dar, coborând din Pont spre Carsium, la Dunăre, veți găsi acolo vitregia drumurilor. Veți vedea cât de anevoioase sunt căile, mai cu seamă dealungul Dunării.

Veniți din Constanța la Hârșova. Și d'acoi porniți în sus, spre Capidava-C. Voda; sau apucați-o în jos, spre Ciobanu-Cius, Gârlicu—și veți descoperi că atâtea daruri naturale și posibilități stau închise acolo din cauza lipsei de comunicații.

Strămășii neștri știu că civilizația vine odată cu realizarea căilor de comunicație. Or, ciurcurile politice noastre de ieri nu puteau înțelege pasiunea cu care trăiau Români pentru cetate și drum.

Din Hârșova la C. Voda, iarna, nu ești întotdeauna sigur că poți merge. Cu cârja, bineînțeles, fiindcă automobilul nu rezistă. Reșin cu civică durere râpăle dela Seimeni-Mari, unde drumetul necunosător prins de vreme rea, cade victimă certă. Cunoște locul și de câte ori am trecut pe acolo m'a umit indolența celor, cari aveau datoria să ia măsurile necesare.

N'avern, deci, drumuri, n'avern legătura cu C. Voda.

Hârșova, deși legată de Constanța printr'o linie de autobuze, ca este, totuși, izolată. Este lipsită de o legătură termenică.

Cursa Constanța-Hârșova, nu are suficientă intensitate pentru a satisface nevoile integrale din această parte a Ținutului. E o linie mare—85 km. Traversază o linie ferată și iae un câmp bogat cu sate multe și mari. Leagă Dunărea cu Marea. O singură cursă pe zi, prin urmare, nu poate da deplină satisfacție. Din această cauza călătoria pe un asemenea traseu se practica în condițiuni destul de rele.

Recunoșc, lată de alte „Jini“, aceasta e bună, dar nu ne putem abține să nu relevăm lipsurile. Nu vezi, de pildă, un itinerariu așigat, nici în masină, nici în „stație“. N'ai întotdeauna, certitudinea „cunoșc“. Sunt zile, afaiă de Dumineci, când mașina nu „pleacă“.

De ce? Miza fost dat să aud dela oamenii concediunii că „dacă are pasageri, pleacă, dacă nu... cu 2-3 persoane,

nu...“. Așa s'a întâmpiat în ziua de 24 Ianuarie.

Nu acuz pe nimeni. Nu cunoșc nici contractul. Trez lasă o tristă concluzie: Nici astăzi nu le-a intrat în cap, beneficiarilor acestor întreprinderi, că funcția d-lor e ste pusă în serviciul public; că serviciile d-lor—plătite, nu de pomană,—sunt la dispoziția interesului cetățeanului, iar nu acesta la cheremul concesiionarului.

Iată ce trebuie să se știe, odată pentru totdeauna. Drumul este public. Și, după cum dreptul de a călători presupune plata prețului, tot astfel dreptul de exploatarea transportului atinge după sine o serie întreagă de obligațiuni de asemenea natură. Cărușul să nu uite, că orice călător plătește, că el însuși, concesiionarul face o afacere comercială, trăiește din exploatarea nevoilor „pasagerilor“ și că astfel fiind, este dator să-l respecte și să-l transporte, în cele mai bune condițiuni. Este aici și un interes de bun negustor.

Atențiasul nostru însă nu vede la fel, fiindcă n'are concurență. El, e singur pe linie, asigurat, contează pe răbdarea noastră și te joacă așa cum vrea el — parcă te duce de mână. Sărutul, bietul nea Stan din satul ăsta, cu să vie la Constanța pentru un proces, plătește numai lei 250... și tot parcă ar fi degeaba!

Dar, ca o consecință a celor toate pe scurt expuse, mai decurge și un alt dubiu desavanta: O legătură imperfectă de transport cu orașul Constanța ține departe de ritmul viu și intens al vieții economice, culturale și sociale, și iată popor din regiunea dunăreană a județului nostru. Izolează complet viața noastră rurală.

Pe de altă parte, însăși economia orașului Constanța, prin faptul că nu beneficiază în măsura cuvenită de toate bogățiile risipite pe întinsul câmpului dobrogean, sau înfundate prin bălțile Dunării. Este, prin urmare, și un interes vital, care nu mai poate fi neglijat.

Iată pentru ce, cred că, în asemea împrejurări, se impune o serioasă intervenție și un riguros control din partea autorităților. Se cuvine o schimbare. O încadrare în ritmul vremii.

Iar tu, necăjit drumet, să privești cu încredere fiindcă, Ținutul nostru are conducători hotărâți să iaie răul drept dela rădăcină.

Deaceia, spune tot ce vezi, mergând din Pont spre Carsium. ANGHIEL CHIRU

UN GLAS care a răzbunat provincia

Domnie min stră,
Excelență,
Domnilor,

Greșal delegații asociațiilor și instituțiilor intelectuale din județul Ialomița, mi-a scordat do-

CHESTIA ZILEI

Conferința Înțelegerii Balcanice

Conferința celor patru țări cari formează Înțelegerea Balcanică face în clipa de față, din București, un centru diplomatic apocarn este așteptată privirea întregii Europe.

D-oi general Metaxas, președintele Consiliului de ministri și ministrul afacerilor străine al Greciei, Saracoglu ministru de externe al Turciei și Alexandru Cinciar Markovici, ministru de externe al Jugoslaviei, sunt oaspeții țării noastre; Buștril delegați au făcut impunătoare declarații cu privire la înțelegerea Balcanică și prietenia cu poporul român.

Lucrările comisiunii, prezidate de ministrul nostru de externe, d. Gr. Galencu, se referă la întregul complex de probleme ce formează actualitatea europeană și la problema specifică legăturilor dintre cele patru țări aliate.

Linia generală pe care urmează aceste lucrări, este indicată de comandamentul pacii generale și a fost exprimată de d. Galencu, atunci când a arătat că Înțelegerea Balcanică va lucra cu orice sfortare de apropiere, între puteri, mari și mici.

Pe lângă chestiunile politice, Conferința studiază înosește probleme, de ordin economic și cultural, în cadrul acțiunii de solidaritate balcanică și europeană, și alungind idealul de independență, al celor patru state componente.

Identitatea de vederi asupra punctelor de mai sus, este perfectă, între delegații Înțelegerii Balcanice; cu toții au subliniat acest spirit de solidaritate și voința de a merge și în concordanță pe calea europeană.

Dreștrii oaspeți străini, în frunte cu d. Metaxas, au exprimat deosebită admirație lor pentru progresele înregistrate sub toate raporturile, de poporul nostru, sub imboldul rednic al M. S. Regelui.

În cadrul Înțelegerii Balcanice s-a deschis de oameni a IV-a Conferință a Presii Balcanice, sub prezidenția d-lui Eugen Titescu, Subsecretar de Stat al Presei și Propagandei, care a adus un cordial salu conțraților din presa greacă, turcă și jugoslavă și a exprimat omagii memoriei marelui Ataturk.

Presă-avangardă a ideilor politice — a trasat drumul acestei Înțelegeri puternice, acestei metode realiste de cunoaștere reciprocă; de posibilități maxime prin adaptare constantă la lesitățile prezente.

D ministrul Titescu a arătat rolul important al presei în această metodă ce duce la o necesară apropiere, loialitate și simț între popoare.

Unii d. Kosta Lukovici directorul de presă din orașul Iași, Consiliul de ministri jugoslav, G. Seferiada, vicepreședintele consiliului național grec, și Yunus Naci, președintele comitetului turc, au afirmat dorința de strânsă colaborare și înțelegere reciprocă, pe linia porunilor pacii generale și în cadrul idealurilor Înțelegerii Balcanice.

Cu prilejul alegerii Secretarilor de Ținut și județ ai „FRONTULUI RENAȘTERII NAȚIONALE“, care s'a desfășurat în ziua de 14 Februarie c. în prezența D-lui Prof. SILVIU DRAGOMIR, Ministrul ai minorităților, d-l EUGEN CEALIC, primar al Călărășilor, a rostit în numele intelectualilor Ialomițeni, următoarea cuvântare — adevărat balsam pentru sufletele atât de năpăstuite până acum, ale valorilor provinciale.

subita cinste de a înfrinș prin rostul meu, credința și aspirațiile tuturor categoriilor de cîntarari din stînga Dunării, cari prin reforma administrativă au fost atagați acestei Ținut.

Și mi s'a dat mandatul expres de a vă asigura, Domniele Ministru, de necondiționatul lor devotament față de ideile pe care o totzițiți.—Mi s'a cerut să accentez asupra disciplinei pe care toți muncitorii intelectuali ai Ialomiței s'au aliniat sub steagul „Frontului Renașterii Naționale“ și asupra credinței lor la izbînda principiilor, cari însușesc organizarea de la pîmînt nou și de avînt creator ce trebuie să cuprindă așezii întreaga suferă românească.

Au zărit cău în revoluția regală din Februarie 1938 un vis arăd. — Un vis care ne mulția avînturile și ne împărșea puterile. — Fiecare din noi, îmbrîșcînd lozica merită să disocieze a organizații politice căruia îi aparținem, privim cu ochi de vrăjmas și cu inimă deșmană pe tovarșii de disciplină cîntararască, pe camaradul de profunsiune sau pe colegul de breasla. — Ne lovasm așu pe alții și ne risipim în lepte fără de sens, cari ținem pe loc cu numi progresivi dar cari dezbină suferințele nației, pierzînd necontenit coeziunea morală mentală să formeze bariera de netrecut la hotarele patriei.

În special noi, aceștia din provincie, am săfarit complet de pe arma discordiei, care printre noi devenise endemică. În timp ce noi ne leptam și ne „lucram“ unii pe alții, peste noi și fără nici o legătură cu suferințele noastre navole noastre, cu nădejdea noastră și durerile colțului nostru de țară, ne venim la calitate de pați de organizații sau trimiși ai partidelor, tot felul de așipi ai calculelor din Capitală.

Pînă la revoluția regală, totziții prin rala plebiscitară din Februarie trecut, a milioanele de ro-

maii, provincia românească era năpăstuită pentru vechii politicieni cu colonile țărilor de imperiu colonial. Provincia nu avea dreptul să gîndească. Provincia nu putea pentru că n'avea cei să și epovezească greutățile și necazurile. Provincia n'avea măcar dreptul de a și hotărî leacuri proprii pentru durerile locale.

Provincia avea numai dreptul să rabde și să se lăsa să se lăsa în lepte sterile, dăru de cei mai buni li ai ei, sub comanda conditorilor cari ne condăceau politiceste.

Cîlar fărîmările ce i se aruncă din cău în cău, erau țaritate pe quorumul de voturi ce puteau aduce. Celare pod puteau aduce 1000 voturi, după cum celare șosea putea aduce 3000 de glasuri pentru partidul dela pe-tera...

Organizațiile politice erau conduse de oameni, cari luau contact cu noi din legea tranșiei sau din goana automobilului. Toți veneau la noi ca într'o colonie africană și perțau cu sură compătimitor și distat pentru toate nevoile, pentru toate grijile, pentru toate durerile provinciilor „pe care avăam mîndria și cinstea de a o reprezenta“.

Era suficient ca cineva să se înscrie într'un partid politic la București și să sibi un pic de ascendență de statete, sau să fie om de cău al unui puternic al zilei și să ahrne vagi legături de rudenie sau vagi tîluri de proprietate într'un județ de pariterie — și care dintre ele nu era de pariterie pe acea vreme! — ca imediat să fie trimis acolo spre a conduce... O bacăică de pîmînt primită zăria dela navată sau unștenită cândva print'o neapteață întâmplare dela vre'un anchi obscuro, mori fără tratament, era suficientă pentruca „omul de ieri“ să fie trimis la provincie, ca un vice rege într'o colonie imperială.

Iar noi, muncitorii de fiecare clipă, atagați cu toate librile conștinței noastre de locurile pe care le căutam ca murea noastră, îi acceptam și-i toleram, suportîndule toate lăzările, pentrucă, așa era legea electorală a vremurilor definitiv tomormățate sub rala plebiscitară a lui Februarie 1938.

Așezii nu mai este așa, nu mai trebuie să fie așa.

Ne-ați chemat aici, Domniele Ministru, să ne sfătum, asupra celor chemați să formeze osiera organismului politic merit un să se substituie țării și aici să se suprapună ei, ci să-o totzițișeze în ceea ce are ca mai bun și mai ales.

Ne arțăgi că vechile practice electorale s'nt tolucite cu un principiu de totală valoare etică: calitatea profesională a insului, (continuare la pag. 2 a)

Banditismul din Portul Constanta

Ce a urmarit in totdeauna si urmaroste si azi, campania noastra ?

Ce a constatat si a decis deocamdata Comisia muncii din port ?

se aduce la cunoastinta „oamenii“ de casa si de la „Sanatorului“ Neacu, ar cere sa ne faca un muncitor... atmosfera ar imprastra vorba, ca noastra ar tinde la rearea preului muncii lor. Am putea raspunde, ca am inclus foarte puţin de acestea, — fiindca noi am urmarit niciodata, si acum, o popularitate in sensul meschin al cuvântului. După cum n'am vădit si nu vânam „voturile“ muncitorilor. Asemenea deserişuri nu ne-au ispitit nici în finele !

Dacă tinem la ceva, este să fim înţeleşi în gândurile şi în acţiunile noastre :

Ceace urmarim noi prin actiunea campanie — de data aceasta, sa speram, definitivă — este să atârpim banditismul, sub orice formă, şi să ajungem la raţionalizarea muncii, în portul Constanta.

Pentru că starea de astăzi nu mai poate dăinui: Muncitorii sunt împinşi spre anarhie, iar prestigiul primului port românesc suferă îngrozitor. Şi portul acesta nu este al muncitorilor, după cum nu aparţine, fireşte, nici patronilor; nici chiar Constăntinenilor din Dobrogea. Portul Constanta este al României Mari şi de buna lui faimă are a se îngriji întreaga ţară, aşa cum s'a îngrijit şi de construcţia lui.

Aşa dar, să fim înţeleşi: ACESTA este scopul campaniei noastre.

Jaful din port trebuie să înceteze: Jaful, începând din fronda conducătorilor, cari cer zilnic sporirea cotelor, pentru să aibă de unde şi pentru apunamente de preşedinş de republică mexicană; şi sfârşind la coada muncitorilor, cari sparg şi pradă lăzile, sacii şi butoacele sosite în port — de ni s'a dus vestea, în câ am ajuns de băho cura lumii.

Apoi, raţionalizarea muncii şi corectitudinea plăţii ei vor aduce dela sine îmbunătăşirea traiului muncitorilor. Scăpaţi de „cupelile“ şi de „dimele“ vătaşilor şi a bubăşii lor, chiar fixându-se, eventual, preţuri mai mici (adică aceea ce cu drept li se cade) ei vor căpăta totuşi mult.

Pentru că, de unde se servim până acum stipendii lunare de zeci şi sute de mii de lei, la oamenii şi partidele, la zeii şi semizeii din localitate şi Capitală? De unde se ridicau palate şi blockhausuri? Şi cum se compărau complicităţile atâtor „măndei“ şi „guri“ — unele ca să iacă, iar altele ca să ridice

zilnic esanele până în „Ceraul“? Cerului?

DE UNDE — dacă eu din fronda de robi şi din ciumfăirea continuă a sumelor ce se conveniau muncitorilor? Vom publica, foarte curând, date şi cifre precise, în faţa cărora muncitorii îşi vor pune mâinile 'n cap —

şi atunci ei se vor convinge de cine le-a fost adevăratul prieten: Ion Negulescu, zis Aurel, care a ajuns milionar, sau noi cari-am refuzat totdeauna banii mânăşi de sudoarea şi sângelui muncitorilor!

CONST. N. SARRY

„Grave abateri“ Sesizarea Parchetului Proces-verbal No. 7

Astăzi, 20 Februarie 1939, noi membrii comisiei muncii din portul Constanta, intrându-ne în sesiunea la sediul legal, Capitală de port, prezenţi fiind domnii: Valeriu Patrescu, prim preşedinte al Tribunalului, preşedinte, Comandor Niculescu Dumitru, din partea Capitală, Petre Stegărescu, din partea inspectoratului muncii, Inginer Vernescu, din partea D. P. M., Aurel Mănescu, din partea patronilor, Constantin Dumitru, membru din partea patronilor, Tudor Doicescu, supleant al d-lui I. Negulescu, membru din partea muncitorilor, Ioan A. Constantin membru din partea muncitorilor, Constantin R. Ionescu, secretarul comisiei.

COMISIUNEA

1. — la cunoaştea de situaşia de casă intervenită în mişcarea fondurilor casei fondalei muncii şi casei comisiei muncii, pe intervalul de timp de la 13 Februarie 1939 până la 20 Februarie 1939.

2. — la cunoaştea de circulaşia de către conducătorii de muncă, reprezentanşilor de specialitate şi care se va alege şi pentru a se aduce la cunoaştea muncitorilor din port, şi prin care se dau instrucştiuni relative la ordinea muncii în port.

3. — Domnul Preşedinte, laşod cuvântul, aduce la cunoaştea membrilor gravele abateri constatate pe teren şi la biroul muncii cu ocazia descinderii, ce în conformitate cu art. 36 din reglementul legii de organizare a muncii în porturi, s'a făcut în ziua de 15 Februarie c. r.

Sumar a expus neregulile constatate, după care s'a dat citire celor două procese verbale încheiate cu ocazia descinderii din ziua de 15 Februarie a. c. şi a cercetărilor la continuare, ce au avut loc la sediul comisiei în ziua de 16 Februarie a. c.

După citirea procesului verbal intră în sesiunea agentul de port Şerban Dumitru dela Capitală Portului Constanta, care prezintă comisiei o listă de plată, fără număr, pe care a găsit-o la muncă se efectua la cereale, conducătorii de muncă fiind Pană A., Aslan Dumitru şi Niculescu Cincinat. Lista nu este certificată de către biroul muncii; sunt trecuşi 55 muncitori permanenşii şi flotaşii. Toate rubricile sunt în alb alară de rubrica „semnăşturile de primire“ unde se găşsec 16 semnăşturi în alb. Interogă conducătorul de muncă Pană A. spună că la cereale obicatul este ca să primească lista în alb dela Biroul Muncii, pe care o completează cu muncitorii găşşi pe teren şi că pentru plata muncii efectuate muncitorii semnăşz în alb, deoarece aproximativ ei etiu cam cât se de primit. Se dispune cu

Conducătorul de muncă Al. Pană să dea o declaraşie scrisă

Se reia de către d-l preşedinte expunerea constatăşrilor constatate la cele două procese verbale.

Se dă citire şi raportului Bir. Muncii Nr. 101 din 10 Februarie a. c. din care rezultă că I. Negulescu, dela data de Mai 1938, nu a prestat nici un lei de muncă pe teren sau la Bir. Muncii din port.

Comisia, luând cunoaştea de cele de mai sus a hotărât să se trimească la copie Ministeralei Muncii, toate adresele şi rapoartele menşionate mai sus, spre a se decide, dacă I. Negulescu nu este cazul să fie decăşzut din calitatea de muncitor de port şi ca consecinşă şi din acelu de reprezentant al muncitorilor în comisiunea muncii.

Domnul Preşedinte expune faptul pos în sarcina muncitorului Ioan A. Constantin, care este şi reprezentant al muncitorilor în comisiunea muncii, care a semnat de primirea unor sume pe listă de plată şi pe care nu le justifică cu o muncă prestată efectiv. — Comisia, în cunoaştea de recunoaşterea acestei faşş de către susmenşitul şi de cele două liste pe care este trecut şi pe care a semnat de primirea banilor.

Vinovat de acest faşş se face şi şeful Bir. Muncii, muncitorul Nic. Diaconu, care a trecut pe acest muncitor pe listă, când ştia foarte bine ca nu efectuaşz nici o muncă şi că listele pe care figura erau certificate de el în calitatea ce o avea.

Comisia, în urma votăşrilor cu abţinerea numai a muncitorului Ioan A. Constantin, hotărâşte deforşirea casei Parchetului spre cercetare.

Domnul Preşedinte în continuare expune cazul muncitorului Ion Negulescu, care la baza actelor ce se deşş şi a reclamaştiunilor scrise ale muncitorilor Petre Vasile şi Constantin Alexandru, se face vinovat de fapşal de escrocherie. Domnia Sa dă citire reclamaştiunilor muncitorilor mai sus menşionate, prin care se aduce acuzaşia d-lui Negulescu de a fi oprit din plata conducătorilor şi reprezentanşilor de specialitate, suma destul de înşemnată. Mai dă citire declaraştiunilor conducătorilor de muncă şi reprezentanşilor de specialitate, date de acesta în şedinta de 16 Februarie a. c. şi din care rezultă că primeşse în mână dela d-l Ioan Negulescu suma cu mult mai mică deşş acetia ce li se convenise şi cari rezultă categoric din tabelul de cotele de conducători şi părşile de reprezentanşii centralizata şi certificate de Bir. Muncii.

Introduce contabilul comisiei

muncii, d. N. Golea spre a da relaşional în baza cărei dispoşzişii d. I. Negulescu primeş dela Bir. Muncii cotele convenite întoror conducătorilor şi reprezentanşilor şi apoi le plăşea personal, acesta se referă la Decretul No. 42 din 18 Aprilie 1934, a Comisiunei superioare a muncii. Citită această deciziune se constată din concluziunile ei că d. I. Negulescu primeş cotele şi la achitaş personal la sediul sindicatului Docăşeri Masualii, în contradicşia flagrantă cu acea deciziune care spune textual „reformăşz în parte deciziunea apelată şi în consecinşă dispune ca plata conducătorilor de muncă să se efectueşze în anul din localurile prevăşzute de art. 64 din Regulamentul Legii muncii în porturi, prin reprezentanşii fiecărei grupe de specialitate“. Din declaraşia contabilului N. Golea mai rezultă că

d-l I. Negulescu practica acest sistem din luna Mai 1934.

În urma acestor grave constatăşri, se pune la vot deforşirea cazului Tribunalului Constanta spre cercetăşri. Comisiunea hotărâşte trimeterea la parchet a d-lui I. Negulescu, cu abţinerea muncitorului Ion A. Constantin. Muncitorul Tudor Doicescu, supleant al d-lui I. Negulescu în comisiunea muncii, întrebă dacă are ceva de obiectat a răspuns că, „în faşş neregulilor constatate, nu mai are nimic de obiectat şi ed întradevar se comit neregulii în port, la plata muncii.“

Asupra acestor hotărâşri şedinta se suspendă şi neterminându-se chestiunile la ordinea zilei pe astăzi şi comisiunea fiind aglomerată de multe lucrăşri, se fixează o şedinşă în continuare pentru ziua de 21 Februarie a. c. ora 16.

O nouă politică de comunicaşii

Pe marginea expunerii d-lui ministru M. Ghelmegeanu

La sfârşitul săptămăni trecut, a avut loc, la Bucureşti, solemnitatea instalării Consiliului superior al transporturilor şi tarifelor.

Cu acel prilej d. ministru Mihail Ghelmegeanu a făcut un expozeu, pe cât de amănunşit, pe atât de substanşial.

Subliniind că „înfiinşarea Consiliului se datoreşte necesităşii de a se trece dela diferite lucrăşri de comunicaşii la o politică de comunicaşii“, d. sa nu a făcut altceva decât să promoveşze, încăodată, înşeşi liniile directe ale noului regim, care — neavând nimic comun cu politica de improvizaşii şi diletanşisme păgubitoare Statului ale guvernăşrilor de altădată — înşelege să dea înşemnatătea convenită planurilor tehnice bine deliberate.

Cu un cuvânt: nu vom mai asista de acum încolo la spectacolul furnizat de deputatul x, care determina să treacă linia ferată pe lângă locul y, numai pentru că pe acolo se afla cu totul „intâmplător“ moşia sa. Nu vom mai da ochii cu linii de cale ferată începute şi lăşate baltă pentru totdeauna, numai şi numai pentru că — după căderea dela putere a celor cari începuseră lucrăşrile — nouii venşii înşelegeau ce bine este pentru ţară să se răzbune pe foşii guvernăşii, necontinându-le „opera“.

D. ministru Ghelmegeanu inaugurează o nouă politică de comunicaşii. O politică mai puşin personală — adică mai puşin egoistă, — dar înşinit mai folositoare cetăştenilor. O politică, în care nu vor fi luate în considerare decât nevoile ţinuturilor, şi nu — ca altădată —

ochii frumoşii ai cutăruia sau cutăruia.

Desvoltarea reşelelor de transport (a spus d. sa) trebuie să fie astfel orientată, încât să stabilească cea mai bună legătură între centrele de producşie şi de defăşcare ale ţării, să asigure căile cele mai indicate şi rapide pentru transportul de călători, precum şi legăturile cele mai potrivite cu marile artere de trafic internaşional“.

Este, aceasta, numai o faşetă, numai un postulat, din noua politică de comunicaşii.

Dar ce faşetă luminoasă! Ce postulat clar văzător!

Cu o asemenea politică şi cu o asemenea viziune, nu se poate ca, şi în domeniul comunicaştiilor, regimul actual să nu fie un regim de providenşială renaştere.

+ Sofocle Moscu

A încetat din viaşă la Bucureşti după o îndelungă şi grea suferinşă, Sofocle Moscu, fost multă vreme unul dintre cei mai harnici colaboratori adminiştrativi şi ziarişii noştri.

Pe lungul răboj al încercăşrilor prin cari am trecut, trecuştim cu lacrimi în ochi şi această ultimă şi nespus de dureroasă pierdere, a unui om a cărei bucurăte sufletăşscă avea căteodată înşuşişri de nevinovăşie copilărească.

El a coperă în pământul aceluş al Constantei, care l-a crescut şi cu care se identificase până la neputinşa de a-i trece hotăşrele.

Moartea l-a prins totuş pe alte meleaguri.

A fost fără îndoială, ultima şi cea mai mare durere a lui Sofocle Moscu, şprecial de şebit de camarazi, cari, fără desăşabire, au oprit cu greu o lacrimă pentru priştenul Foti.

Iar până la mormânt, l-a urmat Constanta întregă.

